
BIJBEL SEMINAR

De Apokriefe Boeken.

Onder "apokriefe boeken" verstaan wij die Oud of Nieuw testamentische geschriften, die niet als goddelijk geïnspireerd worden beschouwd. Het woord apokrief (Grieks) betekent: duister, verdacht, hetgeen veelzeggend genoeg is. Dit neemt echter niet weg, dat deze geschriften toch grote waarde hebben voor de kennis de geschiedenis en ook voor de achtergrond van de Bijbel. Zij dienen evenwel kritisch en onder enig voorbehoud te worden gelezen.

In tegstelling tot de apokriefe boeken, bevat de Bijbel zogenaamde "kanonieke" geschriften. Het woord kanoniek is afgeleid van het Griekse "kanon", dat "richtsnoer" betekent. Wij geloven, dat de inhoud van de Bijbel onder de leiding van Gods Geest tot stand is gekomen en dat ook de boeken, die tot de lijst van goddelijke geschriften behoren, door de Heilige Geest zijn samengebracht.

Wij laten hier een lijst van de apokriefe boeken van het Oude Testament volgen, zoals deze in de Rooms-Katholieke Bijbel-uitgaven te vinden zijn. De Rooms-Katholieke Kerk erkent namelijk deze boeken wel als echt en geïnspireerd.

- a) 1 en 2 Makkabeëen
- b) Tobias
- c) Judith
- d) Toevoegsels op het boek Esther
- e) Boek der wijsheid
- f) Ecclesiasticus (Jezus Sirach)
- g) Profetie van Baruch
- h) Suzanna en Daniel
- i) Bel en de draak te Babel
- j) Het gebed van Azarja
- k) Het gezang van de drie mannen in het vuur
- l) Het gebed van Manasse

De minder bekende apokriefe geschriften, die in de Nieuw-Testamentische tijd zijn ontstaan, verdienen hier ook enige vermelding. De meest bekende en zonder enige twijfel ook meest belangrijke zijn onder andere: de Didache of Leer der 12 apostelen, de 2 Brieven van Clemens en het Thomas-Evangelie. Verder: het Boek der Jubileëen, het Evangelie der Hebreëen en vele andere geschriften, waarvan de herkomst zeer twijfelachtig is. Vaak worden dergelijke boeken op naam gesteld van een der apostelen of een der oudere kerkvaders, maar historisch missen dergelijke "auteur-aanduidingen" meestal elke wetenschappelijke grond.

Nogmaals: het kan zeer nuttig en interessant zijn voor de bijbellezer, om van Oud-of Nieuw-testamentische apokriefen kennis te nemen, maar de Bijbel zelf, de Heilige Schrift, steekt hier onmetelijk ver boven uit.

Alleen de Bijbel is, naar ons geloof en onze vaste overtuiging, Gods Woord en daardoor de gedragsregel voor de Christenen.

De Apokriefe Boeken (vervolg)

De protestantse kerken verwerpen in het algemeen de apokriefe boeken uit de tijd van het Oude Testament als niet-geïnspireerd om de volgende redenen:

- a) Ze maken geen deel uit van de Hebreeuwse kanonieke geschriften.
- b) Hoewel ze in de Septuaginta waren opgenomen, citeerde Jezus ze nooit.
- c) De eerste christelijke gemeenten accepteerden ze niet als kanoniek, hoewel ze wel tot stichting mochten worden gelezen.
- d) De schrijver van I Maccabeeën erkent zelf dat er geen profeet in Israël was in zijn tijd. (I Macc. 4:46; 9:26; 14:41)
- e) In sommige boeken worden onjuistheden geleerd. B.v.:
Tobit 6:1-8. Een engel zegt dat de rook van een brandend vis-senhart 'alle soorten duivels uitdrijft.'
Baruch 3:4. Daarin wordt bij God aangedrongen te luisteren naar de gebeden van doden van Israël. de doden van Israël.
II Macc. 12:43-45. "Het is daarom een heilige en gezonde gedachte te bidden voor de doden, opdat zij bevrijd mogen worden van hun zonden."
- f) Ze bevatten grove fouten betreffende geschiedenis en geografie.
- g) De Joodse historicus Josephus, die een tijdgenoot was van de apostel Johannes, haalt hier en daar de apokriefe boeken aan maar zegt nergens dat ze geïnspireerd zijn.
- h) Philo Judaeus, leider van de Joden te Alexandrië gedurende de tijd van de apostelen en een voortreffelijk godsdienstleraar, liet een groot aantal geschriften na. Daarin haalt hij vrijelijk het Oude Testament aan maar verwijst nimmer naar de apokriefe boeken.
- i) Ze missen de hoge geestelijke toon en de algemene excellentie van de bijbelse geschriften.

.....